

האיש מקדש פרק שני קידושין

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. וְהָיָה לָכֵן לְמִשְׁמֶרֶת עַד
אֲרֻבָּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ
וְהָיָה שִׁשְׁתָּה יוֹם כִּלְקָל
עֲדָת יִשְׂרָאֵל בֵּין הָעֲרֻבִים:
שְׁמוֹת י ב ו
2. דְּבָרֵי אֵל כִּי עֲדַת יִשְׂרָאֵל
לֹאֲמֹר בְּעֶשֶׂר לַחֹדֶשׁ הָיָה
וַיִּקְחוּ לָהֶם אִישׁ שֵׁה לְבִית
אִמָּתוֹ שֶׁה לְבִית: שְׁמוֹת י ב ו
3. וְאִם יִמְלֹךְ הָיִיתָ מִדִּת
מִמֶּשֶׁה וַיִּלְקַח הוּא עֲרֻבָּה
וַיִּקְרֶב אֶל יָבֹד בְּמִסְתָּ
וַיִּשְׁתָּ אִשׁ לִפִּי אֲבִירֹה תִבְסֹ
עַל הַשָּׂדֶה: שְׁמוֹת י ב ו
4. וַיִּשְׁנֵי אֶחָד נִשְׂאֵי אֶחָד
וַיִּקְחוּ לְנָחֹל אֶת
אֲרָרִי: מְבֹרָךְ לָאָה

הגהות הנר"א

[א] גמ' יתומים שבאו לחלוק.
פ' הרמז"ס שהיו יתומים
גדולים וקטנים ורוצים הגדולים
לחלוק: [ב] שם ב"ד מעמידין.
פ' להקטנים. (הגר"א צספרו
הלכה פסוקה על הרא"ש):

מוסף תוספות

[illegible]

חד דקסצר אכילת פסחים
ה. מן המקרה עצמו דמכל
ית ליה שותפות. דהא של
ויקחו להם איש וגו'. אחד

בפסח אחד שנא' ^א עדת ישראל בין הער
שוחטים והלא אינו ^ב
מכאן שכל ישראל יוצ
בקדשים מנא ליה מי
^ג דאית ליה שותפות
^ד יצקו להם איש ע
לביט ודילמא הת
שותפות בגוייהו א"
אם אינו ענין להיכא ד
דלא שייך האי מיב
^ה דא"ר יצחק איש ז
ההוא ^ו מאיש לפי אס
ליה בדשוחטין את ה
לה כמ"ד ^ז אין שוחטין
ואלא הא דאמר רב
ששולחו של אדם כמו
נשיא אחד ממטה ^ח
מהכא ותיסברא דהא
לאו בני שליחות נינהו
רב הונא ^ט דאמר רבא
גידל אמר רב מנין ^י
שנאמר ונשיא אחד
וזכות היא הא חוב
דניחא ליה בהר ול
ואיכא דניחא ליה בבכ
ואלא כדרבא בר רב
רב הונא אמר רב גוי
שבאו לחלוק בנכסי א
להם אפטרופוס לח
אלא לחוב ע"מ לזכות
אחד ממטה תקחו: ^{יא}
היתומים ^{יב} שבאו לח
דין מעמידים ^{יג} להם א
חלק יפה ואם הגדי
נחמן ידידיה אמר אב
למחות ^{יד} דא"כ מה

ה כח בית דין יפה
ותות מכרן בטל רב
שמעון בן גמליאל
רב נחמן יהלכה כד

ואל דאמר פרק אלמנה לבי
עובר פי' דשמה ימצא ע
מזר שמואל יומים שבאו לה
יצר דענדין ליה תקנתא והו
השתוממה בזה"ו ועוד משם
י"פה. מלשון בוררין היה מ
תלוי דעמיה כמו שהיו מ
גמיה נראה לר"י דהו כית
עמידו חכמים אלו אפטרופי
שם גדולים החולקים בנפיק
שם שידעו ור"ם מפרש דהיי
רין שייך שפיר בגורל בן
ות"ם וכמה עניני דברות י"פ

צות. ק. ואע"ג דמיינת לה אחלוּקת
מ. וכיון דאפשר לחלוּק בדרך שאר
רש"צא גטין לג ע"ג. נ. דודאי אין
פסים רשאין למכור וליקח. רמ"צא.
ש של כל שדה ושדה. מוס' הלא.
ביחד. מוס' גטין לה. ד"ה צ"ד. וע'
ב"ד מנכסיהם צריכא אפטרופוס
יהו תחתיו מלבד.

מו שתמצא בנחלות [פ"י ה"ד]. חלק

וְדִילְמָא שְׁאֵנִי הָתָם דָּא
שְׁלִיחַ הֵיכָא דְלֵי
נְמִי הֵיכָא דְלֵיכָא לוֹ שׁוּתְפוּ
בְּפ' הָאֵשָׁה (פסחים דף פח:)

וַחֲטוּ אוֹתוֹ כָּל קֹהֶל
 שׁ וְכִי כָּל הַקֹּהֶל כֹּלֶם
 חָטְא אֶלָּא אֶחָד אֶלָּא
 יִשׁ בִּפְסָח אֶחָד שְׁלִיחַ
 הָיָה וְדִילְמָא שְׁאֵנִי הֵתֵם
 בְּגוֹיֵיהּ אֶלָּא מִהֲכָא
 הָיָה לְבֵית אֲבוֹת שְׁה
 גָּמְי דְּאִוִּית לִיה
 תְּרִי קְרָאִי לְמָה לִּי
 יוֹד תְּנִיחוּ עֵינִן לְהִיכָא
 לִיה לְכַדְרֵי יִצְחָק
 הָיָה "וְלֹא חֲקֹמֶן זֹכֶה
 יִנְפָקָא וְאֲכַתִּי מִיבְעִי
 יִסְפֹּחַ עַל הַיְחִיד סִבְר
 אֵת הַפֶּסַח עַל הַיְחִיד
 גִּידֵל אָמַר רַב מִנִּין
 שְׁנָאמֵר וְיִשְׁאִי אֶחָד
 תִּפּוֹק לִיה שְׁלִיחוֹת
 שְׁלִיחוֹת הוּא וְהָא קִטְנִים
 אֶלָּא כִּי הָא דְּרַבָּא בְּר

בר רב הונא אמר רב
בין לאדם שלא בפניו
שיא אחד ותיסברא
נמי איכא דאיכא
ניחא ליה בבקעה
ה ולא ניחא ליה בהר
הונא דאמר רבא בר
א"ר ימנין ליתומים
הן שבית דין מעמידין
ולזכות לחוב אמאי
נ"ל ונשיא אחד נשיא
ר נחמן אמר שמואל
ק בנכסי אביהם בית
טרופוס ובוררים להם
יכולים למחות ורב
הגדילו אינם יכולים
ח בית דין יפה ומי
התנן ^(ט) שום הדיינים
שמעון בן גמליאל
כ מה כח ב"ר יפה
די חכמים לא קשיא
הא

(יבמות דף סו.) ג' כהן שם
 י זכר וק"ל (סס) ילוד
 ק כ' מ"מ שמעין מהתם
 אמרין דוקא בלו ושמה י
 א שמע שם האחד היה
 דק ר"י דלינו בלא גורל ד
 י יחומים עמם שם א' הי
 ים עמם ויכולין לחלוק ש
 נעשו ע"י ז"ל כמו יחומי
 הן שבור כל אחד לעצמו
 דוקא בגורל וכי שריחא
 י שם שלם שדות שלם
 ונות וסולמות וייד לומר

בבקעה. ואיכא מ"ד שלא יאמר זה ממון אין להם רשות לעשות הוצאה על מנת לזכות, ומיירי אפילו מינהרין אפטרופין רשאין לזכות ולהחוב אלא להם אפטרופוסים לזכות ולהחוב אלא בין לחובה. ומסתבר להלכה כר' יו' ב'רשות ב"ד, ואין כח לבי"ד לעשות א' הגדילו היתומים יכולין למחות, וכן' דהדיא כר' יוחנן שיכא דאמר שבי' למחות. כלל כחם. הגדילו. היתומים. למחות

מב.

ב א מיי פֿיר מאל
שחזן ה'י"ב:
בא ב מיי פֿיר מאל
קרן פסח ה'ל
א [מיי] פֿיר מאל וזה
ותמה ה'ל ב טושיע חים
ס' רנוט פֿען אן:
בב ג מיי פֿיר מאל
נחלת ה'י"ד סמג
עשן ז טושיע חים
לכ פֿען אן [וטען ז]:
בג ד מיי פֿיר
שס ה'י"ד סמג ס'י
טושיע
סע פֿען אן:
בד ה מיי פֿיר
מאל מסידה ה'י"ז
[וה'י"ח] וישיב סמג
ולתו ה'י"א סמג
טושיע חים ס'י קק
ג' א [וטען חים מיי קק
סמג א וקומן רכ סען ה'ל]:

מוסף רש"י

[illegible]

תום' ר"י חזקן

לחלוק. שיש שם גדולים וקטנים. לחוב אמאי. נעמיד אפוטרופוס לחובתם. לחוב ע"מ לזכות. כתב ר"ש נעמידנו לדון ולערער להנאתם ולזכותם, ואם נתחייבו בדין מה שעשה עשוי. דלגבי חלוקת הארץ זכות וחובה הוא, דאיכא דניחא ליה בהו ולא ניחא ליה

נים חלק האחר, אבל לתביעת ואין אפוטרופין רשאין לחוב דפ"ק תרומות [הי"ג] תני אין יונן אמר ר' יוחנן אין מעמידין ליהם אפוטרופוס בין לזכות פוס לחוב ע"מ לזכות ואפילו [אפוטרופוס] שמינוהו לחלוק בתרא ולית הלכתא כתוספתא הכי אלא כר' נחמן. וכן דעת